

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2000 Julkaistu Helsingissä 29 päivänä joulukuuta 2000 N:o 1209—1218

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1209	Laki Valtion kiinteistölaitoksen nimen muuttamisesta nimeksi Senaatti-kiinteistöt	3249
1210	Laki ammatillisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain muuttamisesta	3250
1211	Laki opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetun lain muuttamisesta	3251
1212	Laki ammatillisen lisäkoulutuksen rahoituksesta annetun lain kumoamisesta	3254
1213	Laki työvoimapolitiisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain 12 §:n muuttamisesta	3255
1214	Laki satovahinkojen korvaamisesta	3256
1215	Valtioneuvoston asetus vuoden 2000 satovahinkojen viljelmäkohtaisista korvausosuuksista ...	3260
1216	Valtioneuvoston asetus Valtion taidemuseosta annetun valtioneuvoston asetuksen 10 §:n muuttamisesta	3261
1217	Valtioneuvoston asetus korkeakoulujen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista ja tehtävistä annetun asetuksen muuttamisesta	3262
1218	Valtioneuvoston asetus oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin annetun asetuksen 3 §:n muuttamisesta	3264

N:o 1209

L a k i

Valtion kiinteistölaitoksen nimen muuttamisesta nimeksi Senaatti-kiinteistöt

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §
Valtion kiinteistölaitoksesta annetussa laissa (1052/1998) tarkoitetun Valtion kiinteistölaitoksen nimi muutetaan nimeksi Senaatti-kiinteistöt.

2 §
Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 2001.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Valtiovarainministeri *Sauli Niinistö*

HE 183/2000
VaVM 40/2000
EV 208/2000

N:o 1210

Laki**ammattillisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan ammatillisesta aikuiskoulutuksesta 21 päivänä elokuuta 1998 annetun lain (631/1998) 8 §:n otsikko ja 18 §:n 1 momentti sekä
lisätään 8 §:ään uusi 3 momentti ja lakiin uusi 13 a § seuraavasti:

8 §

Näyttötutkintoon valmistava koulutus ja mahdollisuus suorittaa tutkinto

Tämän lain 7 §:n 2 momentissa tarkoitettu koulutuksen järjestäjä ja muu mainitussa säännöksessä tarkoitettu yhteisö tai säätiö on tutkintotoimikunnan kanssa sovittavalla tavalla velvollinen järjestämään mahdollisuuksia suorittaa näyttötutkintoja myös ilman niihin valmistavaa koulutusta.

5 luku

Erinäiset säännökset

13 a §

Koulutuksesta tiedottaminen

Koulutuksen järjestäjän tulee huolehtia

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

siitä, että koulutusta ja koulutukseen hakeutumista koskevaa tietoa on yleisesti saatavilla. Koulutuksesta tiedottamisesta säädetään tarvittaessa tarkemmin opetusministeriön asetuksella. Mitä tässä pykälässä säädetään, ei koske henkilöstökoulutusta.

18 §

Rahoitus

Tässä laissa tarkoitettun koulutuksen käyttökustannusten rahoituksesta on voimassa, mitä opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetussa laissa (635/1998) säädetään.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 2001.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Tasavallan Presidentti**TARJA HALONEN**Ministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1211

Laki

opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetun lain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta 21 päivänä elokuuta 1998 annetun lain (635/1998) 1 §:n 4 momentti, 5 §:n 2 kohta, 11 §, 16 §:n 2 momentti, 19 §:n 1 momentti, 22 §, 43 §:n otsikko ja 3 momentti sekä 48 §, sellaisina kuin niistä ovat 1 §:n 4 momentti sekä 43 §:n otsikko ja 3 momentti laissa 1186/1998, seuraavasti:

1 §

Soveltamisala

Ammatillisesta aikuiskoulutuksesta annetussa laissa tarkoitetun näyttötutkintona suoritettavaan ammatilliseen perustutkintoon valmistavan koulutuksen ja sen yhteydessä suoritettavan tutkinnon rahoituksesta on voimassa, mitä tässä laissa säädetään ammatillisen peruskoulutuksen rahoituksesta. Jos ammatillinen perustutkinto suoritetaan ilman siihen valmistavaa koulutusta, tutkinnon rahoituksesta on voimassa, mitä tässä laissa säädetään ilman valmistavaa koulutusta suoritettavan ammattitutkinnon ja erikoisammattitutkinnon rahoituksesta.

5 §

Rahoituksen laskentaperuste

Rahoitus opetus- ja kulttuuritoimen käyttökustannuksiin määräytyy laskennallisten perusteiden mukaisesti. Rahoitus määräytyy:

2) ammatillisessa lisäkoulutuksessa koulutuksen järjestäjälle valtionrahoituksen laskemisen perusteeksi vahvistetun opiskelijatyövuosien, opetustuntien tai opintoviikkojen määrän sekä opiskelijatyövuotta, opetustuntia tai opintoviikkoa kohden määrätyn yksikkö-

hinnan perusteella sekä ammatillisena lisäkoulutuksena järjestettävässä oppisopimuskoulutuksessa opiskelijamäärän ja opiskelijaa kohden määrätyn yksikköhinnan perusteella;

11 §

Ammatillisen lisäkoulutuksen käyttökustannusten rahoitus

Koulutuksen järjestäjälle myönnetään rahoitusta ammatillisen erikoisoppilaitoksen käyttökustannuksia varten markkamäärä, joka saadaan, kun koulutuksen järjestäjälle rahoituksen laskemisen perusteeksi vahvistettu opetustuntien tai opintoviikkojen määrä kerrotaan opetustuntia tai opintoviikkoa kohden määrättyillä yksikköhinnalla.

Koulutuksen järjestäjälle myönnetään rahoitusta oppisopimuskoulutuksena järjestettävän ammatillisen lisäkoulutuksen käyttökustannuksia varten markkamäärä, joka saadaan, kun koulutusta saavien opiskelijoiden määrät kerrotaan koulutusta varten opiskelijaa kohden määrättyillä yksikköhinnalla.

Ammatillisesta koulutuksesta annetussa laissa ja ammatillisesta aikuiskoulutuksesta annetussa laissa tarkoitetulle koulutuksen järjestäjälle myönnetään muun kuin 1 ja 2 momentissa tarkoitetun ammatillisen lisäkoulutuksen käyttökustannuksia varten rahoitusta

90 prosenttia markkamäärästä, joka saadaan laskemalla yhteen koulutuksen järjestäjälle valtionosuuden laskemisen perusteeksi vahvistettujen opiskelijatyövuosien määrien ja opiskelijatyövuotta kohden määrättyjen yksikköhintojen tulot. Henkilöstökoulutuksessa rahoitus on kuitenkin 50 prosenttia mainitulla tavalla lasketusta markkamäärästä. Valtioneuvoston asetuksella säädetään, miten rahoituksen perusteena oleva opiskelijatyövuosi määräytyy. Edellä tässä momentissa tarkoitettua rahoitusta ei kuitenkaan myönnetä vapaan sivistystyön oppilaitoksen ylläpitäjälle.

16 §

Yksikköhintojen keskimääräiset markkamäärät

Yksikköhinnat määrää asianomainen ministeriö. Tässä luvussa tarkoitettut yksikköhinnat määrätään 18 §:n 5 momentissa, 19 §:n 7 momentissa, 20 §:n 4 momentin viimeisessä virkkeessä, 21 §:n 1 momentissa ja 22 §:n 2 momentissa tarkoitettuja yksikköhintoja lukuun ottamatta siten, että yksikköhintojen mukaisesti lasketut rahoituksen perusteena käytettävät markkamäärät yhteenlaskettuina vastaavat yksikköhintojen keskimääräisten markkamäärien perusteella laskettavia markkamääriä.

19 §

Ammatillisen koulutuksen yksikköhinnat

Ammatillisen koulutuksen yksikköhinnat opiskelijaa kohden lasketaan joka toinen vuosi koulutusaloittain siten, että kunkin koulutusalan koulutuksesta yksikköhintojen määräämistä edeltäneenä vuonna kaikille ammatillisen koulutuksen järjestäjille aiheutuneet valtakunnalliset kokonaiskustannukset jaetaan kunkin koulutusalan koulutusta saaneiden opiskelijoiden yhteismäärällä mainittuna vuonna. Yksikköhintoja laskettaessa ei kuitenkaan oteta huomioon oppisopimuskoulutuksesta ja ammatillisesta lisäkoulutuksesta aiheutuneita kustannuksia eikä kyseistä koulutusta saavia opiskelijoita. Jos koulutusalan koulutuksesta aiheutuneita kustannuksia ei

ole mahdollista selvittää, yksikköhinta määrätään koulutusalan arvioitujen kustannusten perusteella.

22 §

Ammatillisen lisäkoulutuksen yksikköhinnat

Tämän lain 11 §:n 3 momentissa tarkoitettut ammatillisen lisäkoulutuksen yksikköhinnat opiskelijatyövuotta kohden lasketaan 16 §:n 1 momentin nojalla vahvistetun ammatillisen koulutuksen yksikköhintojen keskimääräisen markkamäärän perusteella. Yksikköhintoja porrastetaan eri hintaryhmiin kuuluvassa koulutuksessa ja erityisopetuksessa siten kuin valtioneuvoston asetuksella säädetään. Asianomainen ministeriö voi lisäksi erityisestä syystä korottaa yksikköhintaa.

Asianomainen ministeriö määrää vuosittain ammatillisten erikoisoppilaitosten opetustunti- tai opintoviikkokohtaisiksi yksikköhinnoiksi edelliselle vuodelle määrätty yksikköhinnat tarkistettuina yksikköhintojen soveltamisvuoden arvioituun kustannustasoon. Yksikköhintoja porrastetaan olennaisesti koulutuksen kustannuksiin vaikuttavien tekijöiden perusteella siten kuin valtioneuvoston asetuksella säädetään.

Oppisopimuskoulutuksena järjestettävän ammatillisen lisäkoulutuksen yksikköhinnointa säädetään 19 §:n 7 momentissa.

43 §

Opettajankoulutuksen sekä saamenkielisen ja saamen kielen opetukseen sekä ammatilliseen lisäkoulutukseen myönnettävä valtionavustus

Lääninhallitukset myöntävät valtionavustusta ammatilliseen lisäkoulutukseen valtion talousarviossa tarkoitukseen osoitetulla määrärahalta hankkimalla koulutusta vapaan sivistystyön oppilaitosten ylläpitäjiltä, ammatikorkeakouluilta, yliopistoilta sekä erityisestä syystä ammatillisen koulutuksen järjestäjiltä ja muilta kuin julkisen valvonnan alaisilta koulutuspalveluiden tuottajilta. Määrärahan tulee olla tasoltaan 40 prosenttia valtion talousarviossa tässä momentissa tarkoitettuun

valtionavustukseen ja 11 §:n 3 momentin mukaiseen valtionrahoitukseen osoitettujen määrärahojen kokonaismäärästä.

48 §

Rahoituksen laskemisessa käytettävien suoritteiden määrän vahvistaminen

Asianomainen ministeriö vahvistaa seuraavan varainhoitovuoden rahoituksen perusteena käytettävien opiskelijatyövuosien, opintoviikkojen, opetustuntien ja henkilötyö-vuosien määrän vuosittain valtion talousarvion rajoissa.

Asianomainen ministeriö voi vahvistaessaan 11 §:n 3 momentissa tarkoitettua ammatillisen lisäkoulutuksen rahoituksen perusteena käytettävää opiskelijatyövuosien määrää antaa koulutuksen järjestäjälle koulutuksen tarjontaa koskevia ohjeita. Ministeriön tulee vahvistaessaan opiskelija-työvuodet koulutuksen järjestäjille turvata ammatillisen lisäkoulutuksen rahoituksen jakautuminen alueellisesti tasapuolisesti koulutustarpeen mukaan. Ennen kuin ministeriö päättää, voidaan koulutuksen järjestäjälle myöntää opiskelijatyövuosiin perustuvaa rahoitusta, tulee asiasta hankkia lääninhallituksen lausunto.

Näyttötutkintoina ilman valmistavaa koulutusta suoritettavat ammattitutkinnot ja erikoisammattitutkinnot otetaan, sen mukaan kuin valtioneuvoston asetuksella säädetään, huomioon vahvistettaessa 11 §:n 3 momentissa tarkoitettua ammatillisen lisäkoulutuksen rahoituksen perusteena käytettävien opiskelijatyövuosien määrää.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2001.

Koulutuksen järjestäjälle, joka on tämän lain voimaan tullessa saanut tämän lain voimaan tullessa voimassa olleesta 43 §:n 3 momentissa säädettyä valtionavustusta maksullisena palvelutoimintana järjestettävään koulutukseen, myönnetään vuonna 2001 valtionavustusta vuoden 2000 valtionavustusta vastaava markkamäärä. Vuonna 2002 valtionavustusta myönnetään kaksi kolmasosaa ja vuonna 2003 yksi kolmasosa vuoden 2000 valtionavustuksesta. Jos koulutuksen järjestäjä lopettaa toimintansa, tässä momentissa tarkoitettua avustusta myönnetään toiminnan päättymiseen saakka toiminta-aikaa vastaavana suhteellisenä osuutena vuotuisesta avustuksesta.

Ammatillinen lisäkoulutus, josta lääninhallitus ja koulutuspalvelun tuottaja ovat ennen tämän lain voimaantuloa tehneet ammatillisen lisäkoulutuksen rahoituksesta annetun lain (1138/1996) mukaisen hankintasopimuksen, rahoitetaan mainitun lain mukaisesti koulutuksen päättymiseen saakka.

Sen estämättä, mitä tässä laissa taikka opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetussa laissa (635/1998) säädetään, tämän lain 11 §:n 3 momentissa tarkoitettua ammatillisen lisäkoulutuksen rahoituksen perusteena käytettävien opiskelijatyövuosien määrää, yksikköhinnnoista ja koulutukseen myönnettävästä rahoituksesta vuodelle 2001 voidaan päättää mainitun vuoden aikana.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1212

L a k i

ammattillisen lisäkoulutuksen rahoituksesta annetun lain kumoamisesta

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Tällä lailla kumotaan ammatillisen lisäkoulutuksen rahoituksesta 20 päivänä joulukuuta 1996 annettu laki (1138/1996).

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

2 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 2001.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1213

L a k i**työvoimapolitiisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain 12 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan työvoimapolitiisesta aikuiskoulutuksesta 3 päivänä elokuuta 1990 annetun lain (763/1990) 12 §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on laissa 646/1998, seuraavasti:

12 §

Suhde muuhun valtion rahoitukseen

Hankittaessa koulutusta koulutuksen järjestäjältä, jolle myönnetään valtionavustusta tai valtion korvausta ammatillisten kurssikeskusten muuttumisesta ammatillisiksi aikuis-koulutuskeskuksiksi annetun lain (761/1990) nojalla, koulutuksen hintaa määriteltäessä otetaan vähennyksenä huomioon avustusta tai korvausta vastaava osuus koulutuksen hankintakustannuksista.

— — — — —

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 2001.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Tasavallan Presidentti**TARJA HALONEN**

Hankittaessa koulutusta koulutuksen järjestäjältä, joka on tämän lain voimaan tullessa saanut opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetun lain (635/1998) 43 §:n 3 momentissa säädettyä valtionavustusta maksullisena palvelutoimintana järjestettävään koulutukseen, koulutuksen hintaa määriteltäessä otetaan vähennyksenä huomioon opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetun lain muuttamisesta annetun lain (1211/2000) voimaantulosäännöksen 2 momentissa säädettyä valtionavustusta vastaava osuus koulutuksen hankintakustannuksista vuosina 2001—2003.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Ministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1214

L a k i**satovahinkojen korvaamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Soveltamisala

Valtion varoista voidaan maksaa satovahinkokorvauksina viljelmäkohtaista korvausta ja yleiskorvausta sen mukaan kuin tässä laissa säädetään.

2 §

Satovahinkokorvaus

Tässä laissa tarkoitettuja korvauksia (*satovahinkokorvaus*) voidaan maksaa vahingosta, joka aiheutuu:

- 1) kasvavalle tai korjuuvaiheessa olevalle sadolle hallasta, raesateesta, kaatosateesta, rajuilmasta, poikkeuksellisista tulvista, poikkeuksellisesta kuivuudesta tai muusta vastaavasta viljelijästä riippumattomasta, poikkeuksellisen suuresta luonnonolojen vaihtelusta;
- 2) talvehtivalle kasville poikkeuksellisista talvehtimisolosuhteista; taikka
- 3) poikkeuksellisen tulvan tai poikkeuksellisen runsaiden sateiden aiheuttaman märkyys-
den vuoksi kylvämättä jäämisestä.

Tässä laissa satovahingolla tarkoitetaan sadolle aiheutunutta määrällistä vahinkoa.

Satovahinkokorvausta voidaan maksaa myös, jos sadolle on 1 momentissa tarkoitettusta syystä aiheutunut sellainen vahinko, ettei sato heikentyneen laatunsa vuoksi kelpaa mihinkään käyttötarkoitukseen.

Tarkemmat säännökset 2 momentissa tarkoitettua laadullisesta vahingosta ja siitä, milloin osittainen satovahinko voidaan katsoa täydelliseksi satovahingoksi, annetaan maa- ja metsätalousministeriön asetuksella.

Poikkeuksellisten tulvien korjatulle tai varastossa olevalle sadolle aiheuttamien vahinkojen korvaamiseen sovelletaan, mitä siitä erikseen säädetään.

3 §

Korvauksen saajat

Satovahinkokorvausta voidaan maksaa Suomessa maa- tai puutarhataloutta harjoittavalle viljelijälle, joka on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmä.

Edellytyksenä satovahinkokorvauksen maksamiselle luonnolliselle henkilölle on, että viljelijä tai hänen puolisonsa on satovahinkovuotta edeltävän vuoden päättyessä vähintään 18-vuotias ja enintään 65-vuotias.

Satovahinkokorvausta voidaan maksaa alle 18-vuotiaalle hyväksyttävästä syystä.

Puolisolla tarkoitetaan aviopuolisoa ja tuloverolain (1535/1992) 7 §:n 3 momentissa tarkoitettua henkilöä.

4 §

Korvauksen saamisen edellytykset

Satovahinkokorvauksia voidaan maksaa viljelijälle, jolla on vähintään kolme hehtaaria peltoa viljelyksessä tai vähintään puoli hehtaaria avomaan puutarhakasvien tuotantoa.

Korvausta ei kuitenkaan voida maksaa sellaisessa pellossa aiheutuneesta vahingosta, jota koskee luopumiseläkelain (16/1974) 6 §:n 2 momentin 3 kohdassa, maatalousyrittäjien luopumiskorvauksesta annetun lain (1330/1992) 9 §:ssä tai maatalousyrittäjien luopumistuesta annetun lain (1293/1994) 12 §:ssä tarkoitettu sitoumus.

Korvausta ei voida myöskään maksaa, ellei valtioneuvoston asetuksella toisin säädetä, sellaisessa kasvulohkossa aiheutuneesta vahingosta, josta viljelijällä on valtion kanssa tehty sopimus luonnonmukaiseen tuotantoon siirtymisestä, siltä ajanjaksolta, jolta tuottajalle maksetaan Euroopan yhteisön kokonaan tai osittain rahoittamaa siirtymävaiheen tukea tavanomaisesta tuotannosta luonnonmukaiseen tuotantoon siirtymisen vuoksi.

Korvausta voidaan maksaa vain sellaisella tuotantoalalla aiheutuneesta vahingosta, jota viljellään vähintään paikkakunnan tavanomaisen viljelytavan mukaisesti. Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella annetaan tarkemmat säännökset siitä, mitä pidetään paikkakunnan tavanomaisena viljelytapana.

Valtioneuvoston asetuksella säädetään niistä kasvilajeista, joita kohdanneet satovahingot otetaan huomioon viljelmän satovahinkoja määrättäessä.

5 §

Määräraha korvausten maksamista varten

Korvausten maksamista varten otetaan valtion talousarvioon vuosittain 3 400 000 euron suuruinen määräraha.

Jos 1 momentissa tarkoitettu määräraha

osoittautuu poikkeuksellisen laajojen vahinkojen takia riittämättömäksi, määrärahaan voidaan osoittaa talousarviossa korotus.

6 §

Kasvilajien yksikköhinnat

Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella vahvistetaan vuosittain tämän lain mukaan korvattaville kasvilajeille yksikköhinnat käytettäviksi satovahinkojen arvioinnissa. Yksikköhintana pidetään interventiohintaa tai vahinkovuotta edeltäneenä vuonna toteutunutta markkinahintaa, jolloin voidaan ottaa huomioon myös markkinoiden myöhempi kehitys. Jos interventio- tai markkinahintaa ei ole, maa- ja metsätalousministeriö määrää yksikköhinnan satovahinkoneuvottelukuntaa kuultaan. Yksikköhintaa määrättäessä voidaan ottaa huomioon kasvilajille maksettava tuotantotuki.

7 §

Normisato

Normisatojen määräämistä varten valtakunnan alue jaetaan normisatoalueisiin siten kuin valtioneuvoston asetuksella erikseen säädetään. Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella säädetään vuosittain kasvilajeittain normisadot kullekin normisatoalueelle.

Kasvilajin normisadolla tarkoitetaan normisatoalueella saatua keskimääräistä vuosisatoa pinta-alayksikköä kohti. Normisato lasketaan vahinkovuotta edeltäneiden viiden vuoden satotilastojen perusteella aritmeettisena keskiarvona. Tästä laskemistavasta voidaan poiketa, jos poikkeamiseen on erityinen syy tai jos tarvittavia satotilastoja ei ole käytettävissä.

Kasvilajin normisadon arvo lasketaan käytämällä kertoimena maa- ja metsätalousministeriön kyseiselle kasville vahvistamaa yksikköhintaa.

Viljelmän normisadon arvolla tarkoitetaan viljelmällä viljeltyjen tämän lain mukaan korvattavien kasvilajien normisatojen viljelyaloilla kerrottujen arvojen summaa.

8 §

Viljelmäkohtainen satovahinkokorvaus

Viljelmäkohtainen satovahinko lasketaan vähentämällä viljelmän normisadon arvosta vahinkovuoden sadon arvo. Jos poikkeuksellisten talvehtimisolosuhteiden johdosta talvehtimisvahingon kärsinyt kasvusto rikotaan ja kylvetään uudelleen tai jätetään kesannoksi, viljelmäkohtaista satovahinkoa laskettaessa otetaan kuitenkin huomioon vain 30 prosenttia asianomaisen kasvin normisadon arvosta tuhoutuneella viljelyalalla. Tarkempia säännöksiä talvehtimisvahingon korvaamisesta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

Vahinkovuoden sadon arvo lasketaan kasvilajien pinta-alojen ja yksikköhintojen perusteella käyttämällä vahingolta säästyneiden kasvilajien satoina niiden normisatoja ja vahingoittuneiden kasvilajien satoina vahinkoalalta arvioituja satoja.

Viljelijän omavastuuosuus viljelmän satovahingosta on 30 prosenttia viljelmän normisadon arvosta. Talvehtimisvahingon osalta viljelijän omavastuuosuus lasketaan talvehtivien kasvien pinta-alan perusteella.

Viljelmäkohtaista satovahinkokorvausta voidaan maksaa enintään viljelijän omavastuuosuudella vähennetty satovahingon määrä. Valtioneuvoston asetuksella säädetään vuosittain siitä, miten suuri osa omavastuuosuudella vähennetystä satovahingosta korvataan. Korvausta ei suoriteta, jos korvattava määrä olisi 90 euroa pienempi.

Tässä pykälässä tarkoitettua korvausta on haettava ennen kuin sadonkorjuu vahinkoalalla aloitetaan. Korvausta talvehtimisvahingosta on haettava ennen vahingoittuneen kasvuston rikkomista ja viimeistään vahingon ilmenemistä seuranneen kesäkuun 30 päivänä. Korvausasian käsittelee sen kunnan maaseutuelinkeinoviranomainen, jonka alueella viljelmän talouskeskus sijaitsee. Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä korvausta haettaessa noudatettavasta menettelystä.

9 §

Yleiskorvaus

Jos vahinko on aiheutunut laajalla, maan-

tieteellisesti selvästi rajattavalla alueella, valtioneuvoston asetuksella määrättävillä perusteilla voidaan maksaa vahinkoa kärsineille viljelijöille yleiskorvauksia.

10 §

Kunnan maaseutuelinkeinoviranomaisen tehtävät

Tässä laissa tarkoitettua korvaushakemukset käsittelee ja korvausten myöntämisestä päättää sen kunnan maaseutuelinkeinoviranomainen, jonka alueella viljelmän talouskeskus sijaitsee. Kunnan maaseutuelinkeinoviranomaisen tehtävänä on myös huolehtia satovahingon arvioinnista 8 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa. Vahinkojen arvioinnissa kunnan maaseutuelinkeinoviranomaiset voivat tarvittaessa käyttää asiantuntijoina neuvontajärjestöjä. Neuvontajärjestöille voidaan maksaa niiden antamasta asiantuntija-avusta korvausta 5 §:n 1 momentissa tarkoitettua määrärahasta maa- ja metsätalousministeriön asetuksella säädettävillä perusteilla. Kunnilla on oikeus periä korvausta hakeneelta viljelijältä satovahinkoarvion suorittamisesta maksu, jonka perusteista säädetään maa- ja metsätalousministeriön asetuksella.

Kunnan maaseutuelinkeinoviranomaisen on toimitettava satovahinkokorvauksiin liittyvät tiedot maa- ja metsätalousministeriölle siten kuin maa- ja metsätalousministeriön asetuksella tarkemmin säädetään.

11 §

Satovahinkoneuvottelukunta

Tässä laissa tarkoitettujen toimenpiteiden valmistelua varten valtioneuvosto asettaa satovahinkoneuvottelukunnan, jonka tehtävänä on toimia maa- ja metsätalousministeriön apuna satovahinkojen korvaamista koskeissa asioissa. Neuvottelukunnassa ovat edustettuina maa- ja metsätalousministeriö, valtiovarainministeriö sekä maataloustuottajain keskusjärjestöt. Neuvottelukunnasta ja sen tehtävistä säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

12 §

Muiden säännösten soveltaminen

Tässä laissa tarkoitettujen korvausten myöntämisessä, maksamisessa, takaisinperinnässä, oikaisussa ja valvonnassa noudatetaan maaseutuelinkeinojen tukitehtäviä hoidettaessa noudatettavasta menettelystä annettua lakia (1336/1992). Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella annetaan tarkemmat säännökset valvonnassa noudatettavasta menettelystä.

13 §

Korvauksen alentaminen ja epääminen

Satovahinkokorvausta voidaan alentaa tai se voidaan evätä, jos korvauksen hakijan puolella on tahallisesti tai huolimattomuudesta myötävaikutettu vahinkoon.

Satovahinkokorvaus voidaan evätä, jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on korvauksen saamiseksi annettu sellainen muoto, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta.

14 §

Muutoksenhaku

Tämän lain nojalla tehtyyn kunnan maa-

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

seutuelinkeinoviranomaisen päätökseen haetaan muutosta siinä järjestyksessä kuin maaseutuelinkeinojen tukitehtäviä hoidettaessa noudatettavasta menettelystä annetussa laissa säädetään.

15 §

Asetuksenantovaltuus

Korvauksen määrittämisessä ja maksamisessa noudatettavasta menettelystä sekä muusta tämän lain täytäntöönpanosta annetaan tarkemmat säännökset maa- ja metsätalousministeriön asetuksella.

16 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan valtioneuvoston asetuksella säädettävänä ajankohtana.

Tällä lailla kumotaan satovahinkojen korvaamisesta 4 päivänä heinäkuuta 1975 annettu laki (530/1975) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

N:o 1215

Valtioneuvoston asetus

vuoden 2000 satovahinkojen viljelmäkohtaisista korvausosuuksista

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty maa- ja metsätalousministeriön esittelystä, säädetään satovahinkojen korvaamisesta 24 päivänä lokakuuta 1975 annetun asetuksen (820/1975) 13 §:n nojalla, sellaisena kuin se on asetuksessa 335/1998:

1 §
Vuoden 2000 viljelmäkohtaisista satovahingoista korvataan omavastuun ylittävästä satovahingon määrästä 90 prosenttia.

2 §
Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2001.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

Lainsäädäntöneuvos Esko Laurila

N:o 1216

Valtioneuvoston asetus**Valtion taidemuseosta annetun valtioneuvoston asetuksen 10 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty opetusministeriön esittelystä, *muutetaan* Valtion taidemuseosta 29 päivänä kesäkuuta 2000 annetun valtioneuvoston asetuksen (658/2000) 10 § seuraavasti:

10 §

Virkojen kelpoisuusvaatimukset

Kelpoisuusvaatimuksena Valtion taidemuseon virkoihin on:

- 1) ylijohtajalla ylempi korkeakoulututkinto, perehtyneisyys taidemuseoalaan sekä käytännössä osoitettu johtamistaito ja johtamiskokemus;
- 2) museonjohtajalla ylempi korkeakoulututkinto, perehtyneisyys taidemuseoalaan ja käytännössä osoitettu johtamistaito;
- 3) keskusarkistonjohtajalla ja hallintojoh-

tajalla ylempi korkeakoulututkinto, perehtyneisyys viran tehtäväalaan ja käytännössä osoitettu johtamistaito;

- 4) intendentillä ylempi korkeakoulututkinto ja perehtyneisyys viran tehtäväalaan; sekä
- 5) muilla virkamiehillä viran edellyttämä koulutus.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2001.

Ennen asetuksen voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Opetusministeri *Maija Rask*

Hallitusneuvos Erkki Norbäck

N:o 1217

Valtioneuvoston asetus**korkeakoulujen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista ja tehtävistä annetun asetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty opetusministeriön esittelystä, *muutetaan* korkeakoulujen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista ja tehtävistä 2 päivänä huhtikuuta 1993 annetun asetuksen (309/1993) 2 §:n 1 momentti, 3 §, 14 § 1 momentti ja 20 §,

sellaisina kuin niistä ovat 3 § osaksi asetuksessa 1083/1995, 14 §:n 1 momentti asetuksessa 463/1998 ja 20 § osaksi viimeksi mainitussa asetuksessa, seuraavasti:

2 §

Professorilta vaaditaan tieteellinen tai taiteellinen pätevyys, opetustaito ja, jos se on tärkeää tehtävän hoitamiseksi, käytännöllinen perehtyneisyys tehtäväalaaan. Ennen kuin virka julistetaan haettavaksi, korkeakoulu päättää, vaaditaanko virkaan nimitettävältä tieteellinen vai taiteellinen pätevyys ja vaaditaanko häneltä käytännöllinen perehtyneisyys tehtäväalaaan.

Muuhun 1 momentissa mainittuun virkaan kuin tohtoriassistentin virkaan voidaan kuitenkin katsoa kelpoiseksi ylemmän korkeakoulututkinnon suorittanut, joka on erittäin hyvin perehtynyt tehtäväalaaan.

Yliopistonlehtorin ja lehtorin virkaan, joka on tarkoitettu syntyperältään ulkomaalaiselle, voidaan ottaa tehtäväalaaan erittäin hyvin perehtynyt hakija, vaikka hän ei ole suorittanut 1 tai 2 momentissa tarkoitettua tutkintoa.

3 §

Yliopettajalta, lehtorilta, apulaisopettajalta ja yliassistentilta vaaditaan soveltuva, jatko-tutkintona suoritettu lisensiaatin tutkinto tai soveltuva tohtorin tutkinto, hyvä opetustaito ja, jos se on tärkeää tehtävän hoitamiseksi, käytännöllinen perehtyneisyys tehtäväalaaan. Samat kelpoisuusvaatimukset koskevat yliopistonlehtoria, kliinistä opettajaa ja tohtoriassistenttia. Heiltä vaaditaan kuitenkin soveltuva tohtorin tutkinto. Ennen kuin virka julistetaan haettavaksi, korkeakoulu päättää, vaaditaanko virkaan nimitettävältä käytännöllinen perehtyneisyys tehtäväalaaan.

14 §

Tässä luvussa tarkoitettuja opetus- ja tutkimusvirkoja ovat professorin, yliopettajan, yliopistonlehtorin, kliinisen opettajan, lehtorin, apulaisopettajan, yliassistentin, tohtoriassistentin ja assistentin virat. Yliopisto voi päättää, että yliopistossa on muitakin tässä luvussa tarkoitettuja tutkimusvirkoja.

20 §

Professorin tulee harjoittaa ja ohjata tieteellistä tutkimusta tai taiteellista työtä, seurata tieteen tai taiteen kehitystä alallaan,

tarkastaa tutkielmia ja diplomitöitä sekä hoi-
taa 19 §:n 1 momentissa mainittuja tehtäviä.

Tämä asetus tulee voimaan 15 päivänä
tammikuuta 2001.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Opetusministeri *Maija Rask*

Hallitussihteeri Terttu Ujainen

N:o 1218

Valtioneuvoston asetus**oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin annetun asetuksen 3 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty kauppa- ja teollisuusministeriön esittelystä,

muutetaan oikeudesta työntekijän tekemiin keksintöihin 10 päivänä kesäkuuta 1988 annetun asetuksen (527/1988) 3 §:n 1 momentti seuraavasti:

3 §

Työsuhdekeksintölain 7 §:n 2 momentissa tarkoitetaan keksinnön arvolla keksinnön taloudellista arvoa. Arvoa määritettäessä on otettava huomioon taloudellinen kokonaisvaikutus myös silloin, kun keksintö muodostaa vain osan suurempaa kokonaisuutta. Niin ikään on otettava huomioon sekä keksinnön

arvo työnantajan ja tämän kanssa samaan konserniin kuuluvan yrityksen omassa käytössä että oikeuksien luovuttamisesta saatu hyöty.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2001.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2000

Kauppa- ja teollisuusministeri *Sinikka Mönkäre*

Nuorempi hallitussihteeri Markku Jänkälä